

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 5. Quare Deus interdum affligat servos suos per creaturas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

quærebat, quamque in afflictissimo illo suo statu ne sperare quidem audebat.

Quare Deus interdum per creaturæ affligat servos suos.

Hic Deus manifestat arcanum divinæ providentiæ suæ consilium, quo ita ordinat de observantissimis sui cultoribus ut eos non raro gravissimis persecutionibus maximisque tribulationibus exercendos tradat, quo melius præcisâ omni spe, solatio & oblectatione creaturarum rerum subtracta ad se attrahat, sibi que arctius conjunctos sincerissimo sui amore, ac purissimo impleat gaudio. Nam quamdiu se vident blandiente terrenarum rerum comitatu septos, fieri vix potest quin iis capiantur & fidant. Unde multum imminuitur fiducia, quam in solo Deo habere debebant. Et quantum ex istis voluptatis & delectationis percipiunt, tantum perdunt cœlestium consolationum & gaudiorum, quæ in uno Deo amato reperissent. Sic olim testatus est Angelus qui B. Stephanam de Soncinno Ordinis S. Dominici docebat viam perfectionis *Qui cum uxore est, inquit Apostolus 1. Cor. 7. sollicitus est qua sunt mundi, quomodo placeat uxori, & hæc cogitat quomodo placeat viro, & ita divisi sunt, Deo duntaxat partem aliquam tribuentes ideoque*

que nec integram in Deo habere fiduciam nec perfectum gaudium possunt. Quid facit Deus? Distinguit à se mutuò vel morte separans maritum à conjugè, vel sine morte mulier dimittit virum, vel hic prior divorcium facit, ut sic pars innocens quod perdidit diligendo mortalem, uberius inveniat in amore immortalis Dei. Nec satis est Deo subtrahere amicis suis inordinata solatia & oblectamenta, quæ præposterè capiunt ex rebus creatis; sed eos etiam privat honestis & licitis, ut sic liberi ab omni caduco amore Deum solum quærant, illi soli adhæreant tota mente & corpore, illi soli placere studeant, in eo solo delectentur & acquiescant. Quam altum potuit habere Deus rationem spoliandi innocentem Jobum bonis omnibus, quæ hic possidebat in terra præsertim cum ea & iustissimè possideret & sanctissimè impendebat in holocausta & sacrificia quotidiana, in viduarum, pupillorum atque egenorum subsidium. Quare ergo universis bonis quæ nec in meliorem manum cadere, nec à liberaliore utiliùs expendi poterant, exiit illum Deus? nisi ut sollicitudine & cura quam geritabat illarum, ac delectatione quam ex insuperabat privatum, sincerissimo sui unius amore ditaret, induceretque ut suas spes omnes

9-71

atque cogitationes in se solo collocaret. Nam
 et si sapienter sua bona administrabat, et si
 moderabatur affectum & studiosè cavebat,
 ne se nimium intricaret, aut inordinatè illis
 adheresceret, quamdiu tamen disponendi de
 illis cura incumberebat, admodum difficile erat
 non contrahere aliquam quotidie maculam
 claudendam, non suscipere terrenam cogitatio-
 nem, non admittere amorem proprium, vanã
 complacentiam, aliamve imperfectionem
 puro Dei amori contrariam & perfectæ fidu-
 ciæ quam in divina habere providentia debe-
 bat. Idcirco cum constituisset Deus augere
 gaudium ejus, fiduciam atque amorem red-
 dere puriorem, abstulit unico quasi momen-
 to omnia quæ magnificentissimè dederat, ut
 his spoliatus ob quæ æstimabatur ab homi-
 nibus beatus, in nulla re alia præterquam in
 Deo poneret spem suam, amorem ac gaudiũ,
 videns aliud sibi superesse nihil quod ad sui
 amorem invitaret. Et verò re ipsa ita factum
 est, nunquam Job tam sincerè Deum amavit,
 quam cum præter illum nihil possedit: nun-
 quam tam perfectè lætatus est, quam cum ni-
 hil habuit creatum, in quo sese vel spe vel
 gaudio oblectaret.

Sed ulterius Deus progreditur, cum ami-
 cos suos præ ceteris dilectos ab omni vult
 imper-

imperfectionum scoria depurare. Nam
 privat solum bonis naturalibus & indifferen-
 tibus quæ ipsi recto eorum usu in ejus ob-
 quium summa cum laude præmioque digno
 æterno impendunt, verum non raro etiam
 eripit ea quæ sunt per se sancta & salutaria
 velut est usus librorum asceticorum, fructu-
 tas orationis, sacrarum lectionum, concen-
 tumque & exomologesis instituenda: con-
 moditas, & personarum hujusmodi quarum
 consuetudo & societas videtur necessaria ad
 profectum spirituales, ut tantis destituti
 modis nullo fiduciæ genere, proinde nec gaudi-
 dii aut solatii ullius innitantur creaturis quocumque
 boni prætextu. Hanc ob causam Christus Dominus dixit olim discipulis
Expedi vobis ut ego vadam Ioan. 16. videlicet
 ut ad tempus visibili ejus præsentia carerent
 & quam ex consuetudine quotidiana
 divino suo magistro capiebant voluptatem
 perderent, imò gauderent ex ejus in cœlum
 ascensu, tanto se bono privari, quod quidem
 desideratissimum & sanctissimum erat, immo
 divinum & summè colendum, quia tantum
 humanum etiam erat ut alia, illique immo
 inhærebant affectu & desiderio sensuali, non
 poterat plenum esse perfectumque eorum
 gaudium, ideoque necesse erat mortificari
 sensus
 paulo
 rum, de
 nem. Na
 nimes
 iolis ev
 tepidis
 constan
 ce coro
 quodi
 gaudiu
 ex priva
 strabant
 Human
 hoc, qu
 solum p
 atione
 quere
 nomine
 Andrea
 ubi crux
 stis excl
 derata &
 ta, secur
 qui ante
 intrepid
 dunt se
 quorum
 sex

sensus suos ut perficerent spiritum. Et verò paulo post gloriosum Christi in cælos abivum, declararunt ipsi admirandam mutationem. Nam qui prius fuerant timidi & pusillanimes, facti sunt fide & fiducia pleni: ex ambrosios evasere humiles, ex rudibus docti, ex tepidis ferventes spiritu, ex infirmis fortes & constantes. Ita in illis se divinus amor perfecit coroboravitque boni illius jacturâ quo quotidie ante oculos posito fruebantur, & gaudium eorum sic crevit in animis omnium ex privatione illius, quo sensus illorum oblectabantur ob familiarem sanctissimæ Christi Humanitatis præsentiam, ut ad augendum hoc, quo cumulabantur gaudium, se ultro nõ solum privarent sensuum illecebris ac delectatione, sed insatiabili quoque desiderio quærent cruciatus & tormenta quæ pro nomine Christi paterentur. Testis est illa B. Andreae vox quâ cum pervenisset ad locum, ubi crux sibi parata erat, plenus lætitiae cælestis exclamavit & dixit: ô bona crux diu desiderata & jam concupiscenti animo præparata, securus & gaudens venio ad te &c. Illi ipsi qui antea timebant ad vocem ancillæ, post intrepido animo tyrannos adeunt & ostendunt se non timere supplicia sed expetere, quorum prius vel umbram horruerant. Hu-

ju-

jusmodi mutationem inducit perfecta fiducia, hi sunt ejus partus, nimirum bonorum jactura temporalium tantam in animis nostris producit cælestium bonorum abundantiam.

§. VI.

Quorundam Sanctorum super hoc argumentum dicta notatu digna.

Simeon junior Vir Sanctus prior S. Marci Stii cognominatus Theologus oratione quam super hoc argumento habuit, præclarè ostendit miserias omnes & tribulationes quibus impetimur, nobilissimos esse divitiarum erga nos bonitatis effectus; munitissima pugnacula quibus nos Deus contra hostes nostros tuetur: cornucopias esse bonorum, quibus in nos effusis sibi obstrictos tenet. Nam non secus ac pater quispiam potentissimus ac ditissimus qui ardentissimo complecteretur amore unicum filium suum, non pateretur ut hic pro rebus necessariis aliam quempiam adiret quam se solum, nec ab alterius quam suâ manu quidquam reciperet, ideoque enixè rogaret amicos suos omnes, quis filio suo daret vel cibum vel potum vel vestem, vel pileum vel calçea menta vel recreationem aliquam indulgeret & laudem